

BEROEPS- BELANGEN

WEL OF NIET NAAR DEN TANDTECHNICUS?

Ook nadat de Wet de „tandheekkundigen” had gecreëerd, was het duidelijk dat de wantoestanden op tandtechnisch gebied zouden blijven voortduren, wanneer hier geen orde zou worden geschapen.

De oprichting van de Vereeniging van Laboratoriumhouders eener- en van loontrekkende tandtechnici anderzijds, is een stap in de goede richting.

De samenwerking van de eerste groep met onze Maatschappij en die van beiden met de derde — nieuw opgerichte — organisatie laat verwachten, dat binnen afzienbaren tijd de verschillende problemen op bevredigende wijze zullen zijn opgelost en dat daarmee voor de toekomst een regeling zal kunnen worden getroffen, waardoor de voor alle partijen — patienten, tandartsen en technici — bestaande misstanden, tot het verleden zullen behooren.

Eén groepje is er dan over, wien dit alles heel weinig naar den zin is; het zijn degenen, die ondanks oude en nieuwe wettelijke verbodsbepalingen, rustig zijn doorgegaan onbevoegd praktijk uit te oefenen en het daaraan verbonden risico eventueel honoreeren door het betalen van opgelegde boeten, in de hoop dat deze nog wel eens rente zullen opwerpen, wanneer men zich weer eens gaat beroepen op „gewoonte recht”!

Dit groepje ziet met schrik, dat de overeenstemming tusschen de georganiseerde tandartsen en technici, dreigt hunne kansen tot nul te reduceeren, aangezien „troebel water” voor hen nu eenmaal aanzienlijk voordeliger is.

Ondanks alle onderlinge verschillen hebben zij zich voorloopig eensgezind samengetrokken in de oude N.T.T.V. en hebben besloten een uitgebreide campagne te beginnen om te elfder ure nog te trachten iets te bereiken ten opzichte van het verkrijgen van eenigerlei bevoegdheid.

Die campagne bevat natuurlijk in de eerste plaats het bewerken der openbare meening in woord en geschrift en zorgvuldig is nagegaan wat daartoe het beste kan dienen.

Een ons dezer dagen toegezonden brochure „Wel of niet naar den tandtechnicus?” is vermoedelijk een eerste poging in deze richting, zij het dan ook dat men het blijkbaar tactisch geoordeeld heeft de samenstelling niet zelf te verzorgen, doch deze op te dragen aan den heer Gerhard Werkman, die zich aandient als „journalist te Rotterdam” en zijn boekje als: „richtsnoer voor het publiek!”

Na het doorlezen van deze 24 bladzijden gelooven wij niet, dat het aan het beoogde resultaat zal beantwoorden. Ook de minst kritisch gestemde lezer zal begrijpen dat het met de aangekondigde objectiviteit van den schrijver ietwat zonderling gesteld is.

Wij meenen te weten dat het ook bij journalisten gebruik is, zich eerst terdege in de materie in te werken alvorens als „voorlichters van het publiek” op te treden en aan deze elementaire eisch voldoet de heer Werkman allermint, hetgeen te merkwaardiger is, omdat één avond doorbladeren van de literatuur op dit gebied hem volkomen wegwijs had kunnen maken.

Hij behoefde dan noch den tandheekundige, noch den tandtechnicus, noch den tandarts, dien hij „geïnterviewd” heeft, dwaasheden in den mond te leggen en had vermoedelijk zèlf een antwoord kunnen geven op de vraag, die hij in stede van op de eerste, op de laatste bladzijde stelt: „Of het toepassen van de beperkte tandprothese door niet-academisch gevormde maar overigens geschoolde tandtechnici al dan niet gevaren oplevert voor de Volksgezondheid?”

De schrijver had dan kunnen weten dat men de groep der tandheekundigen tot het toepassen van de z.g. „volledige tandprothese” heeft toegelaten, allèen op grond van het feit dat de „beperkte” tandprothese hen evenzeer met de Wet in conflict zou hebben gebracht en tevens dat ook die uitgebreide bevoegdheid den heeren zóó onlogisch voorkomt, dat zij gevraagd hebben om de volledige bevoegdheid der tandartsen!

Met andere woorden, als de heer Werkman bij gelegenheid eens tijd heeft de zaak werkelijk objectief te bekijken, dan zal hij kunnen lezen, hoezeer de afgelopen 12 jaren de tandartsen in het gelijk gesteld hebben, waar zij bij voortdurend hebben betoogd dat „beperkte” of „volledige” tandprothese, *tandheekunde* is, dat degenen die zich op dit terrein waagt, wilens of onwillens zich moet begeven op vrijwel het geheele gebied der tandheekunde en dat het bij de daarom vragende tandtechnici niet gaat om „vak”-, maar om portemonnaie-belangen!

Als de schrijver zijn licht óók eens had opgestoken bij bonafide vertegenwoordigers der laboratoriumhoudende en loontrek-

kende technici, zou hem dit inzicht zeker zijn bijgebracht en zou hij zijn boekje ook niet hebben ontsierd met opmerkingen over tandartsen die f 1200.— laten betalen voor een volledig gebit en hunne technici minder laten verdienen dan stratenmakers!!

Ook onder de tandheekkundigen had hij betere vertegenwoordigers kunnen vinden dan personen, die de verkregen bevoegdheid niet anders weten te gebruiken, dan rond te trekken en zooveel mogelijk onbevoegden te „dekken”, hetgeen — in gewoon Hollandsch overgebracht — wil zeggen dat dan in den kortst mogelijken tijd zooveel mogelijk tanden en kiezen worden verwijderd bij patienten, waar de „volksgezondheid” gediend moet worden!

De heer W e r k m a n zou in dat geval zoovele gegevens hebben verkregen, dat zijn journalistieke geweten hem ongetwijfeld verboden zou hebben zijn boekje te schrijven.

Maar geschreven moest het nu eenmaal worden en dan zal deze methode van voorlichting vermoedelijk wel de eenig mogelijke zijn!

Of het belanghebbende groepje daarmede echter zijn doel bereiken zal, mag op goede gronden worden betwijfeld!
